

Bősze Péter

Kedves László...

...ha valaki átutazik a túlpartra, mindig megdöbbenek, ha csak egy pillanatra is. Pedig ez az átkelés természetes, az élet utolsó utazása, de már a porhüvely nélkül. Az utazó nyomot hagy maga után, az itt maradón átvillannak a történetek; ezeket szedjük össze, és írjuk le úgy, ahogy mi láttuk, amikor elbúcsúzunk.

A Magyar Örökség díjad alkalmával méltattuk munkásságod a folyóirat hasábjain is. Megtettük ezt most is, az isten veled alkalmából. Most csak néhány gondolatomat szeretném veled megosztani:

Rám a személyiséged volt a legnagyobb hatással, az ízes magyarul beszéléssel. Úgy mondtad, miként azt a leg-helyesebbnek gondoltad, mindig egyszerűen, pontosan és mindenkoron a magyar nyelv szépségét csillogtatva. Egyszerűen, mindenki által érthetően, a legbonyolultabbat is. Tudtad, nem tudtad, avagy csak a génjeid hallgatag sajátja volt, hogy bármi elmondható a legegyszerűbb fogalmazással, ha tökéletesen érted a jelentését. Ragyogó lélekkel hallgattalak, sőt lelki szememmel még Kosztolányit is láttam elismerően bólogatni.

Néha az volt az érzésem, hogy az angol nyelvről talán nem is hallottál: úgy tűnt, mintha angol szavak nem is lettek volna a szókészletedben.

Szépen és magyarul tanítottál mindnyájunkat beszélni; a közcsatornák hullámain az egész országot, évtizedeken

át. A sors áldása, hogy kijutott nekem is belőle. Szépen és magyarul, mert tudtad, hogy ez jellem kérdése, magyar ember így beszéljen.

Nem érdekelt téged, hogy a nyelvészet miként vélekedik a nyelvművelésről. Van, nincs? Hagyjuk a nyelvet magára, majd kialakítja magát... Mintha ezek nem is volnának – az én szememben nincsenek is, és úgy vélem, a tiedben sem. Hallatlan egyszerűséggel és magyar nyelven fogalmaztál, ahogyan nyelvünk legszebb formája megkívánja.

A te kérdésedre született a *Magyar Orvosi Nyelv* című folyóirat. A „Betű- és szóvetés a magyar orvosi nyelvben” rendezvény végén így fordultál hozzám:

„Nagyszerű kezdet; ám hogyan tovább? Ez nem oldja meg a magyar orvosi nyelv ügyét.”

Mint amikor szikra pattan ki, jött azonnal a válasz: létrehozuk a *Magyar Orvosi Nyelv* című folyóiratot. A teremtő gondolat a tied, a fogamzása az enyém, és lángész nyelvész fiadon, Zsomboron át, a megalapozásában is oroszlánrészed volt.

László, köszönöm a szép és magyar beszédet, azt a csodát, amelyet évtizedeken keresztül tőled kaptam. Nekem a legszebb, amit adhattál; az isten is megáld érte. Egy ember áthajózott a túlpartra, ránk hagyva, hogy miként fejazzuk ki a gondolatainkat. Egy nemzet mondja a köszönetet.